

fælde, samt naar det offentliges Interesser er krænket (f. Eks. Statsforbrydelser), maa man gribe til Retsforfølgning mod den eller de for Offentliggørelsen ansvarlige.

I Pressesager er det af særlig Betydning, at den endelige Afgørelse træffes hurtigst muligt; Skaden vil meget ofte ikke blive genoprettet fuldt ud, hvis Retssagen henstaar uafgjort i lang Tid efter Offentliggørelsen, idet der hos Publikum kan fæstne sig en Opfattelse af Spørgsmaalet, der er i Overensstemmelse med Tankegangen i den retsstridige Meddelelse. Naar der i Sager af denne Art gøres Forsøg paa at trække

Retssagen i Langdrag ved Inddragelse af denne uvedkommende Spørgsmaal, hvilket ikke er ualmindeligt, er det maaske netop i den Hensigt at faa Publikums første, urigtige Indtryk af Sagen til at fæstne sig.

Det er derfor i disse Sager af største Betydning, at de i Retsplejelovens §§ 352 og 433 indeholdte Regler om, at betydningsløs Bevisførelse ikke maa finde Sted, nøje iagttages. Til Supplering af disse Bestemmelser i Retsplejeloven indeholder Forslagets § 20 en udtrykkelig Bestemmelse om, at Pressesager bør fremmes med størst mulig Hurtighed.